

Arrest

nr. 156 289 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op (...) in de provincie Tselinograd (toenmalige Sovjetrepubliek Kazachstan). In 1979 verhuisde u met uw familie naar Grozny (Tsjetsjenië, Russische Federatie). In 1996 huwde u met M. S.-M. (...). Bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 verhuisde u samen met uw man en kinderen naar Satsita (Ingoesjetië, Russische Federatie), waar jullie in een vluchtelingenkamp verbleven. In 2007 keerden jullie terug naar Tsjetsjenië. Uw man kreeg sinds jullie verblijf in Ingoesjetië immers te kampen met een zware depressie, die zich na jullie terugkeer naar Tsjetsjenië verder zette.

Op 4 december 2014 werd het Pershuis in Grozny gegijzeld door rebellen waarna het tot een vuurgevecht kwam tussen de ordediensten en de gijzelaars waarbij verschillende daders werden omgebracht. Naar aanleiding hiervan werden de ouders van de omgebrachte daders opgeroepen om hun kinderen bij de politie te identificeren. Een week lang kon men de lijken van de omgebrachte daders komen bekijken om hen te identificeren. Aan deze identificatie werd veel aandacht gegeven door de media en de ouders/familieleden die naar de politie kwamen ter identificatie werden ook gefilmd. Uw vriendin, Z. R. (...), eveneens woonachtig in Grozny, vroeg u om haar te vergezellen naar het politiebureau omdat zij er wilde kijken of haar zoon Z. M. (...), die twee jaar geleden spoorloos verdween, een van de omgebrachte daders was wiens lijken er tentoon werden gesteld ter identificatie. U stemde hiermee in en vergezelde haar op 10 december 2014 naar de Afdeling Binnenlandse Zaken (MVD) waar drie lijken ter identificatie tentoon werden gesteld. Aangekomen op de MVD dienden jullie jullie paspoorten te tonen en werden jullie identiteitsgegevens geregistreerd. R. (...)’s verdwenen zoon kon niet worden geïdentificeerd. U was in shock door wat u op de MVD gezien had en ging de nacht doorbrengen bij uw ouders. Aangezien de tuin van uw ouders bijna grenst aan de tuin van R. (...), kwamen zij te weten dat R. (...) diezelfde avond, op 10 december 2014, werd bezocht door medewerkers van de ordediensten. Uw moeder bracht u uit veiligheidsoverwegingen de volgende dag naar Valerik (district Atchkoi Martan, Tsjetsjenië), van waar zij afkomstig is. Op 11 december 2014 werden uw ouders eveneens bezocht door medewerkers van de politie van Grozny, die informeerden naar uw verblijfplaats. Uw vader kreeg naar aanleiding van dit bezoek een beroerte. Ondertussen werd uw vlucht uit het land geregeld. Op 30 december 2014 reisde u per bus van Nazran (Ingoesjetië) naar Wit-Rusland, van waar u, verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, naar Polen doorreisde. Vanuit Polen werd u ten slotte tot in België vervoerd, waar u aankwam op 6 januari 2015 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende. U bent vertrokken zonder uw man en kinderen hierover in te lichten. Uw man en kinderen verhuisden na uw vertrek uit het land naar Shatoi (Tsjetsjenië), waar ze bij uw schoonmoeder introkken. Ook R. (...) zou met haar gezin haar woonplaats verlaten hebben. U weet niet waar zij momenteel verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Russisch binnenlands paspoort neer.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u vreesde in Tsjetsjenië problemen te kennen met de autoriteiten, nadat u een vriendin vergezelde toen zij bij de politie in Grozny ging kijken of haar verdwenen zoon zich niet bevond tussen de lijken van enkele van de daders van de gijzeling van het persgebouw in de stad die plaatsvond op 4 december 2014.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst werden enkele tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit haalt.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw man en uw kinderen (u woonde sinds 10 december 2014 niet meer thuis) niet door de politie bezocht werden in verband met de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 16). Nadien verklaarde u dan weer dat u vernomen had dat uw man na uw vertrek wel door de politie werd ondervraagd over uw verblijfplaats, naar alle waarschijnlijkheid in het appartement in Grozny waar jullie samen woonden, hoewel u niet zeker wist waar hij in dit verband door hen benaderd werd. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, antwoordde u dat u toch vernomen had dat uw man over u werd ondervraagd (CGVS, p. 17). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten volstaat geenszins om een dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen.

Daarnaast is het uiterst opmerkelijk dat u op de DVZ geen enkele melding hebt gemaakt van het feit dat ook uw ouders op 11 december 2014 door de politie werden bezocht, toen er geïnformeerd werd naar uw verblijfplaats (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5), zoals u dit tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uiteenzette. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u nog dat uw vader naar aanleiding van dit bezoek een beroerte kreeg en in het ziekenhuis belandde (CGVS, p. 4-5, 13). Op de DVZ verklaarde u echter louter dat uw vader, omwille van uw vertrek, naar het ziekenhuis werd gevoerd omdat hij een hersenbloeding kreeg, doch vermeldde u verder niets over het feit dat zij ook door de politie werden bezocht omdat zij op zoek was naar u en hij naar aanleiding hiervan in het ziekenhuis belandde. Meer nog kan uit uw verklaringen op de DVZ worden afgeleid dat uw familie eiste dat u het land zou ontvluchten naar aanleiding van het feit dat uw vriendin R. (...) door de politie werd bezocht. U verklaarde er verder nog te vrezen 'dat de politie een link met u zou maken' doch vermeldde u niets over het feit dat reeds een link werd gemaakt, aangezien de politie bij uw ouders op zoek was gegaan naar u (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u werd gevraagd waarom u over dit bezoek op de DVZ niets hebt vermeld, antwoordde u dat men het u op de DVZ misschien niet had gevraagd en u het zich niet kan herinneren (CGVS, p. 14). Dit vormt echter geen verschoonbare uitleg die verklaart waarom u een van de belangrijkste feiten aangaande de reden van uw vlucht, namelijk dat de politie ook effectief naar u op zoek ging, bij aanvang van uw asielprocedure niet eens vermeld hebt.

Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat op 4 december 2014 een grote explosie plaatsvond in Grozny waarbij vele slachtoffers vielen, en naar aanleiding waarvan de autoriteiten families opriepen om hun familieleden te komen identificeren. Hierna ging u op verzoek van uw vriendin R. (...) met haar mee om te kijken of haar zoon niet één van de slachtoffers van de explosie was. Een week later werd uw vriendin R. (...) bezocht door de politie (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Deze uitleg kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen hieromtrent op het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde u immers dat op 4 december 2014 een gijzeling van het Pershuis plaatsvond in Grozny, hetgeen gepaard ging met een explosie, waarna u uw vriendin R. (...) op 10 december 2014 vergezelde om te kijken of haar verdwenen zoon één van de personen was die hierbij het leven liet, en dat uw vriendin diezelfde avond nog bezocht werd door de politie. Zoals vermeld weet u niet of zij nadien nog bezocht werd in dit verband (CGVS, p. 11-14, 19). Toen u werd geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, namelijk dat uw vriendin R. (...) een week nadat jullie haar zoon gingen zoeken door de politie werd bezocht, in plaats van diezelfde avond, antwoordde u zich misschien niet te herinneren wat er wanneer is gebeurd of dat het op de DVZ misschien zo werd geïnterpreteerd dat het bezoek van de politie bij R. (...) een week na het gijzelingsincident had plaatsgevonden (CGVS, p. 13-14). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, te meer daar uit uw opeenvolgende verklaringen op de DVZ duidelijk kan worden afgeleid dat het bezoek van de politie bij R. (...) een week nadat jullie haar verdwenen zoon gingen zoeken zou hebben plaatsgevonden. Zij bovendien benadrukt dat uw verklaringen u op de DVZ nog in het Russisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend.

Daar deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarnaast bleef u ook onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas en werd in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld aangaande het verdere verloop van uw problemen.

Zo wist u niet of de man van uw vriendin R. (...) problemen heeft gekend omwille van het feit dat jullie haar zoon waren gaan zoeken bij de politie. U wist in het algemeen niet of uw vriendin R. (...) en haar gezin na 10 december 2014 nog bezocht werden door de politie of verdere problemen in dit verband hebben gekend en u hebt hier ook niet verder naar geïnformeerd, niettemin u nog contact onderhoudt met uw zus en uw ouders. U wist louter dat ook zij en haar gezin hun woonplaats hebben verlaten. U wist echter niet wanneer zij vertrokken zijn, noch waarheen (CGVS, p. 2-3, 13, 18-20, 21-22). U wist evenmin of R. (...) en haar gezin in het verleden naar aanleiding van de verdwijning van haar zoon stappen hadden ondernomen noch of er ruchtbaarheid gegeven werd aan de verdwijning van haar zoon (CGVS, p. 21). Daarnaast wist u niet of naar aanleiding van het incident van 4 december 2014 verdachten werden aangehouden, of alle daders werden gedood, of de lijken van omgebrachte daders die ter identificatie tentoon werden gesteld uiteindelijk geïdentificeerd werden, noch of de familieleden van deze daders aangehouden werden (CGVS, p. 15-16).

Daar ook deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Aangaande uw beweerde geheugenproblemen (CGVS, p. 13, 14) en uw gebruik van medicatie/antidepressiva (CGVS, p. 2 en 20), zij opgemerkt dat u geen enkel medisch attest neerlegt

waaruit blijkt dat u effectief geheugenproblemen hebt of medicatie neemt die een vastgestelde impact heeft op uw geheugen. Bijgevolg kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden en vaagheden over kernaspecten van uw asielrelaas hierdoor niet verklaard worden. Zij bovendien opgemerkt dat u op de DVZ geen enkele melding maakte van eventuele geheugenproblemen of gebruik van medicatie die hierop een invloed zou hebben (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5, 3.8 en 3.9) en u zich andere feiten (zoals onder meer de datum van uw vertrek uit uw land van herkomst, uw opeenvolgende verblijfplaatsen, de gijzelingsactie in Grozny) dan weer wel precies kon herinneren en in de tijd kon situeren (CGVS, p. 4, 9, 11).

Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u effectief uw vriendin vergezeld zou hebben toen zij bij de politie wilde kijken of haar verdwenen zoon een van de omgebrachteaders was. U verklaarde immers meermaals dat indien u de moeder was van een van deaders, u toch zeker niet naar de politie zou gaan om uw kind te identificeren en dat indien R. (...)’s man ter identificatie naar de politie was geweest, hun problemen nog erger konden zijn geweest aangezien hij een man is, wat aangeeft dat u toch inziet wat voor risico een dergelijke actie inhoudt. Toen u gevraagd werd waarom u, zonder enig eigen belang overigens, toch een dergelijk risico nam door dit te doen, antwoordde u zowaar dat jullie hier toen niet bij hadden stilgestaan (CGVS, p. 12, 15, 21). Deze uitleg is in de door u omschreven omstandigheden weinig aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt bovendien dat de angst binnen de Tsjetsjeense bevolking om in contact te komen met de autoriteiten dermate leeft dat zij dit te allen tijde trachten te vermijden. Dat u, die hier geen enkel persoonlijk belang bij had, dan toch het risico zou nemen om uw vriendin te vergezellen wanneer zij haar zoon bij de politie ging zoeken na het incident van 4 december, en niet eens zou hebben stilgestaan bij de gevolgen die deze démarche zou teweeg kunnen brengen, is niet aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene afreis van Rusland naar België. Zo verklaarde u per bus naar Wit-Rusland te hebben gereisd, van waar u, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, naar Polen reisde. Vanuit Polen werd u ten slotte tot in België vervoerd. U was onderweg van Wit-Rusland naar Polen niet in het bezit van geldige reisdocumenten om de Schengenzone binnen te komen en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd. U zat verstopt in de laadruimte van de vrachtwagen en wist niet of de chauffeur die u vervoerde aan de Poolse grens werd gecontroleerd. U verklaarde ook geen concrete afspraken te hebben gemaakt met deze chauffeur indien er onderweg, in geval van controle, iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 8-10). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone met hoogtechnologisch materiaal zeer strikte en persoonlijke controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden en persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op deze manier de EU zou zijn binnengekomen. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat u geen afspraken zou hebben gemaakt met uw reisbegeleiders, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien u illegaal reisde (CGVS p. 10). Deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande uw verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dit in Grozny te hebben achtergelaten (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake

is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uw Russisch binnenlands paspoort bevat louter informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “*art. 2 par. 2 en 3*” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan

ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de vastgestelde omissie in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, bemerkt verzoekende partij dat zij met deze vaststellingen nooit geconfronteerd werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Daarnaast voert zij aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas. Verder oppert zij dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct vertaald werden, hetgeen duidelijk blijkt daar de samenvatting van haar relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal iets anders weergeeft dan hetgeen zij verklaarde op het Commissariaat-generaal en dan ook onmogelijk de juiste weergave kunnen zijn van haar relaas. Voorts geeft zij nog aan de Russische taal niet volledig machtig te zijn en stelt zij dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gestrest was, waardoor zij zich moeilijk kon concentreren.

2.2.4.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas geenszins kan worden bijgetreden. Immers werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het feit of haar man en haar kinderen al dan niet door de politie bezocht werden in verband met de door haar aangehaalde problemen, dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van het feit dat ook haar ouders op 11 december 2014 door de politie werden bezocht en dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoelang nadat verzoekende partij en haar vriendin R. naar het politiekantoor waren gegaan om te kijken of de zoon van R. een van de omgebrachte daders was wiens lijken er tentoon werden gesteld ter identificatie, haar vriendin R. bezocht werd door de politie. Daar deze problemen met de ordediensten, die begonnen nadat zij haar vriendin R. vergezelde naar het politiekantoor toen deze laatste er wilde kijken of haar zoon een van de omgebrachte daders was wiens lijken er tentoon werden gesteld ter identificatie, de reden zijn waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht, betreffen zij wel degelijk de kern van haar asielrelaas.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij nooit geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden in haar verklaringen wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij wel degelijk geconfronteerd werd met de vastgestelde omissie en tegenstrijdigheden tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2015, p. 13-14 en 17), doch kon de door haar gegeven uitleg niet overtuigen. De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* evenmin overtuigt.

Dat de vastgestelde omissie en tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het feit dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct vertaald werden of doordat verzoekende partij het Russisch niet voldoende machtig is, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat door verzoekende partij bij de aanvang van haar asielprocedure werd verklaard dat zij voldoende het Russisch beheerst om de problemen die geleid hebben tot haar

vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, meer nog, het Russisch blijkt de enige taal te zijn die zij spreekt (administratief dossier, stuk 10, verklaring betreffende de procedure). Verder gaf zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen en dat zij de tolk er goed kon verstaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2015, p. 5). De *post-factum* bewering van verzoekende partij dat zij het Russisch niet voldoende machtig is, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct vertaald werden, betreft eveneens een *post-factum* verklaring die niet kan overtuigen, daar haar verklaringen haar achteraf nog werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Daarenboven duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Daar waar verzoekende partij bemerkt dat zij zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gestrest was, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht om alle elementen ter ondersteuning van haar asielrelaas op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van haar vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij stress te hebben gehad tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot enkele kernaspecten van haar asielrelaas en dat in haar hoofde een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld aangaande het verdere verloop van haar problemen, bemerkt verzoekende partij dat zij vooral contact heeft met haar zus, die evenwel niet in Tsjetsjenië verblijft, maar in Siberië. De contacten met haar moeder zijn beperkt en bovendien zijn noch verzoekende partij noch haar moeder in staat om *“coherente vragen te stellen of coherente antwoorden te geven”* daar hun wederzijdse bekommernissen thans de gezondheidstoestand zijn van haar vader en van verzoekende partij zelf. Bovendien vrezen zij dat hun telefoongesprekken worden afgeluisterd. Ook is verzoekende partij geenszins zeker dat de weinige informatie die haar familie aan haar vertelt correct is, daar zij niet uitsluit dat haar familie informatie achterhoudt om haar te beschermen. Daarnaast merkt verzoekende partij nog op dat zij *“thans de informatie bekomen (heeft), in België, via de Tsjetsjeense diaspora, dat haar vriendin R. (...) het land zou hebben verlaten en verder gereisd zou hebben naar Oostenrijk, met een mogelijke transit in Polen, zonder dat zij echter contact kon leggen met haar vriendin”*.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoekende partij, waarvan de voorgehouden problemen rechtstreeks verbonden zijn met de problemen van haar vriendin R., verwacht mag worden dat zij zich zou informeren of haar vriendin R. en haar gezin na 10 december 2014 nog bezocht werden door de politie of verdere problemen in dit verband hebben gekend, daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Interesse daaromtrent is dan ook wel degelijk relevant en met de uitleg dat haar contacten met haar moeder enkel gaan over de gezondheidstoestand van verzoekende partij en van haar vader toont zij geenszins aan dat het tijdens de gesprekken met haar moeder niet mogelijk zou zijn om hierrond vragen te stellen. Het zich niet terdege informeren via familie, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Waar verzoekende partij overigens voorhoudt dat zij vreest dat de telefoongesprekken worden afgeluisterd, wijst de Raad erop dat ook buiten telefonisch contact tal van andere communicatiemiddelen kunnen worden gehanteerd en dat dit contact ook via derden kan verlopen. De uitleg dat zij niet zeker is of de informatie die haar familie geeft correct is, daar zij mogelijk informatie achterhouden om haar te beschermen, volstaat niet om te verklaren waarom zij niet minstens een poging onderneemt om meer informatie te verkrijgen over eventuele problemen die haar vriendin R. nog gekend zou hebben na 10 december 2014 en over wanneer en waarheen haar vriendin R. is gevlucht. De bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij nog meer informatie heeft bekomen *“via de Tsjetsjeense diaspora”* over haar vriendin R., is voorts geenszins overtuigend, gezien verzoekende partij in haar verzoekschrift bijzonder vaag is over hoe zij deze informatie bekomen zou hebben, daar zij slechts zeer algemeen stelt dat zij deze informatie bekomen heeft *“via de Tsjetsjeense diaspora”*. Hoe dan ook doet het feit dat zij nadien

meer informatie zou hebben bekomen over haar vriendin R. geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij voordien nauwelijks gepoogd heeft om meer informatie te verkrijgen over de situatie van haar vriendin R. na 10 december 2014, hetgeen de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag ondermijnt.

2.2.6.1. Verzoekende partij bemerkt dat de *protection officer* geen enkele poging ondernomen heeft om de reden te achterhalen waarom verzoekende partij spontaan is ingegaan op het verzoek van haar vriendin om haar te vergezellen toen zij bij de politie wilde kijken of haar verdwenen zoon een van de omgebrachte daders was. Verzoekende partij legt vervolgens in haar verzoekschrift uit dat zij een zeer goede band had met R., waardoor het voor haar dan ook vanzelfsprekend was dat zij haar vriendin R. zou vergezellen. De motivering van verwerende partij is volgens verzoekende partij een volledig subjectieve beschouwing die uitgaat van de veronderstelling dat een normale mens geen risico's neemt voor een derde indien hij hierbij geen belang heeft, doch is dit op geen enkel objectief gegeven gesteund. Verwerende partij laat na rekening te houden met de Tsjetsjeense traditie en met humanitaire gevoelens. Indien de redenering van verwerende partij evenwel gevolgd zou worden, zou niemand naar zulke identificaties gaan, hetgeen evenwel tegengesproken wordt door de informatie die hieromtrent door verzoekende partij werd neergelegd. Met deze neergelegde informatie werd bovendien door verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden, daar de bestreden beslissing enkel de neerlegging van een binnenlands paspoort vermeldt. Evenmin werd door verwerende partij enig verder onderzoek gedaan naar de gijzeling van het Pershuis in Grozny op 4 december 2014 door rebellen, waarbij het tot een vuurgevecht met de autoriteiten kwam en verschillende daders werden omgebracht en dient te worden vastgesteld dat de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie van voor 4 december 2014 dateert, waardoor deze onmogelijk betrekking kan hebben op deze gebeurtenissen. Uit internetartikelen blijkt evenwel duidelijk dat, ondanks de vrees die de Tsjetsjeense bevolking inderdaad koestert ten opzichte van de autoriteiten, familieleden van de slachtoffers de lijken zijn gaan identificeren. Het is bovendien pas nadat zij haar vriendin vergezeld had naar de identificatie, die voor haar zeer choquerend was, dat zij tot de mening kwam dat zij als moeder nooit aan zulke identificatie had willen deelnemen. Deze mening had zij nog niet voor de identificatie, waardoor zij dan ook haar vriendin vergezeld heeft naar het politiebureau.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat de bewering van verzoekende partij dat de *protection officer* geen enkele poging ondernomen zou hebben om de reden te achterhalen waarom verzoekende partij is ingegaan op het verzoek van haar vriendin om haar te vergezellen feitelijke grondslag mist, daar uit het gehoorverslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 mei 2015 blijkt dat de *protection officer* wel degelijk hieromtrent vragen stelde (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2015, p. 12 en 15). Doch gaf verzoekende partij geenszins een overtuigende uitleg voor het feit dat zij, zonder enig eigen belang, het risico nam om haar vriendin te vergezellen toen zij bij de politie wilde kijken of haar verdwenen zoon een van de omgebrachte daders was. Vooreerst blijkt uit haar verklaringen dat zij nochtans op de hoogte was van het risico dat een dergelijke actie inhoudt, daar zij meermaals verklaarde dat indien zij de moeder was van een van de daders, zij toch zeker niet naar de politie zou gaan om haar kind te identificeren en dat indien R.'s man ter identificatie naar de politie was geweest, hun problemen nog erger konden zijn geweest aangezien hij een man is. Haar bewering in haar verzoekschrift dat zij pas achteraf, na de identificatie, meende dat zij als moeder nooit aan zulke identificatie had willen deelnemen, betreft een *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde alsnog te verklaren waarom zij met haar vriendin mee is gegaan naar de identificatie en kan niet overtuigen. Immers stelde verzoekende partij tijdens haar gehoor specifiek aangaande deze identificatie dat indien zij de moeder was van een van de daders, zij niet naar de identificatie zou zijn gegaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2015, p. 15). Indien verzoekende partij inderdaad pas na haar vriendin te hebben vergezeld naar de identificatie tot de conclusie zou zijn gekomen dat zij als moeder niet aan zulke identificatie had willen deelnemen, is de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat indien zij de moeder was van een van de daders, zij niet naar de identificatie zou zijn gegaan, geenszins logisch, aangezien dit veronderstelt dat zij reeds zonder eerst naar de identificatie te gaan zou weten dat zij hieraan niet wil deelnemen. Uit de verklaring van verzoekende partij dat indien zij de moeder was van een van de daders, zij niet naar de identificatie zou zijn gegaan, blijkt dan ook dat zij reeds voordat zij met haar vriendin R. naar de identificatie ging, op de hoogte was van het risico. Verder bemerkt de Raad dat door verzoekende partij werd aangegeven dat de ouders van de daders verplicht werden om de lijken te komen identificeren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 12/05/2015, p. 15) en dat tevens uit een door verzoekende partij geciteerd internetartikel blijkt dat de procedure tot identificatie verplicht was. Met haar bemerking dat er bij de identificatie ouders en familieleden van de omgebrachte daders aanwezig waren, verklaart verzoekende partij dan ook op geen enkele wijze waarom zij zonder enig belang

vrijwillig haar vriendin vergezelde naar het politiebureau om te kijken of de zoon van R. een van de omgebrachte daders was. Dat zij een dergelijke risico zou hebben genomen louter omwille van haar goede band met R., is geenszins overtuigend.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat door verwerende partij op geen enkele manier rekening werd gehouden met de informatie die door haar werd neergelegd omtrent de gijzeling van het Pershuis van 4 december 2014 in Grozny en de identificatie van de omgebrachte daders die hierop volgde, stelt de Raad echter vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie reeds eerder door verzoekende partij werd neergelegd. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij geen enkel onderzoek gedaan heeft naar de feiten waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verklaringen – meer bepaald de gijzeling van 4 december 2014 en het feit dat hierna de ouders van de omgebrachte daders opgeroepen werden om hun kinderen bij de politie te identificeren – en dat het administratief dossier geen enkele informatie hieromtrent bevat, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing de gijzeling van 4 december 2014 en het feit dat hierna de ouders van de omgebrachte daders opgeroepen werden om hun kinderen bij de politie te identificeren op zich betwist. De door verzoekende partij aangebrachte algemene informatie – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een aantal internetartikelen en voegt tevens als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toe (bijlage 3) – omtrent deze feiten en omtrent de hierop volgende wraakacties van de autoriteiten ten aanzien van de familieleden van de daders, die geen betrekking heeft op haar persoon, doet dan ook op geen enkele manier afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing die hebben geleid tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verwerende partij dat zij haar vriendin R. zou vergezeld hebben toen zij bij de politie wilde kijken of haar verdwenen zoon een van de omgebrachte daders was en dat zij omwille hiervan problemen zou kennen met de autoriteiten van haar land van herkomst.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opmerkt dat zij bij haar aankomst in België “*psychologisch diep onder de shock*” was en thans in België behandeld wordt voor een posttraumatische stressstoornis, en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van een psycholoog en een medisch attest toevoegt (bijlage 4-5), stelt de Raad vooreerst vast dat nergens uit het neergelegde attesten blijkt op welke wijze tot de diagnose van PTSD gekomen is, waardoor deze attesten dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij PTSD heeft. Daarnaast kan uit de attesten evenmin worden opgemaakt dat er sprake zou zijn van dermate cognitieve problemen die verzoekende partij ervan zouden weerhouden volledige, coherente en consistente verklaringen af te leggen. Bovendien heeft verwerende partij in de bestreden beslissing reeds aangegeven dat verzoekende partij zich tal van andere feiten precies kon herinneren en in de tijd kon situeren, wat in het verzoekschrift niet wordt ontkend.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Tsjetsjenië een verhoogd risico lopen op vervolging en pesterijen, omwille van het feit dat zij als vermeende rebellen worden beschouwd en desbetreffend in haar verzoekschrift een aantal internetartikelen citeert, bemerkt de Raad vooreerst dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor zij haar problemen met de autoriteiten niet heeft aangetoond. Verder stelt de Raad vast dat uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie niet blijkt dat elke Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep, of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog wijst op een aantal risicoprofielen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt

bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.10. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat zij in de huidige Tsjetsjeense context evenmin kan rekenen op NGO's of mensenrechtenorganisaties daar deze zelf gevisieerd worden door de autoriteiten, zo blijkt uit een internetartikel dat zij in haar verzoekschrift citeert, wijst de Raad er nogmaals op dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van NGO's of mensenrechtenorganisaties als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 12 mei 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT